

Proloog

Angst, altijd die angst. Ik word er gek van en tegelijkertijd weet ik door de angst dat ik nog leef: mijn lichaam functioneert nog. Ik weet nog wie ik ben, dat denk ik tenminste. Slechts in mijn herinnering bestaat een beeld van mijn uiterlijk. Ik zie de kleur van mijn haar. Ik zie mijn magere lichaam waarvan ik inmiddels de ribben kan tellen. Mijn dunne benen vol blauwe plekken. Dit is nu mijn lichaam. Ik ben vergeten wat de kleur van mijn ogen is en of ik een grote of kleine neus heb. Ergens ver weg in mijn herinnering hoor ik het geluid van mijn lach: mijn stem toen ik nog vrolijk en zonder zorgen was.

Stil, ik ben muisstil, alles is donker, ik zie alleen de contouren van de ruimte waarin ik zit. De hel. De penetrante geur die hier hangt dringt mijn neusgaten binnen. Als ik eraan denk waardoor deze geur veroorzaakt wordt, komt het hete zuur vanuit mijn binnenste omhoog. Rillend van de kou trek ik een vies dekentje dat vol gaten zit over me heen. Niets kan mijn lijf nog verwarmen. Ik ben koud van binnen. Leeg. Ik hoor de klink omlaag gaan, de deur gaat krakend open. Ik knijp mijn ogen dicht. In gedachten ben ik ver weg zodat ik niks meer hoeft te voelen. Ik wil het niet toelaten. Ik wil *hem* niet toelaten.

Nora (1)

Het snerpende geluid van de wekker maakt me wakker. Het bed voelt zo behaaglijk dat ik nog niet wil opstaan. Maar ik wil niet te laat komen, daar heb ik een hekel aan. Johan is waarschijnlijk al op de redactie en zal dat ook niet echt waarderen. Johan is mijn strenge maar toch ook lieve baas. Sinds een aantal jaren heb ik de baan waar ik altijd van gedroomd heb: ik werk op de nieuwsredactie bij een grote krant. Net als ik uit bed wil stappen voel ik een arm om me heen die me zachtjes terugdrukt in de kussens.

‘Nora, waar denk jij naar toe te gaan?’ Roderick begint me plagend kusjes te geven. Giechelend probeer ik me los te wurmen.

‘Zo kom ik nooit op tijd.’

‘Ik weet het lieverd,’ zegt hij, maar hij gaat onverstoorbaar verder. Ik weet los te raken en met een sprongetje beland ik naast het bed.

‘Saai hoor,’ moppert hij.

‘Ik hou ook van jou, lieverd,’ zeg ik lachend en loop richting de badkamer.

Als ik onder de douche vandaan kom kleeft ik me snel aan en ren ik naar beneden. Ik pak nog een appel voor onderweg. ‘Tot vanavond schat,’ roep ik naar boven, en ik stap even later de auto in om richting de stad te rijden. We wonen in een groot, rustiek landhuis aan de rand van de stad. Het is een heerlijke plek: midden in de natuur en toch is de stad heel dichtbij. Roderick woonde er al toen ik zeven jaar geleden een relatie met hem kreeg. Hij heeft dit huis op jonge leeftijd gekocht. Toen Roderick drieëntwintig jaar was heeft hij een computerprogramma ontworpen dat kansen berekent en voorspellingen doet, over het weer tot en met de voetbaluitslagen. Het programma wordt nu over de hele wereld gebruikt. Roderick heeft het voor een aantal miljoen euro kunnen verkopen. Het landhuis is zijn droomhuis. Het is heel groot, zelfs ik ken

nog niet ieder plekje. Het heeft tien slaapkamers en twee badkamers, beneden een immens grote woonkamer, een eetkamer, een grote keuken en verschillende werkkamers. Alles is voorzien van de nieuwste technische snufjes en alles wordt bediend met een afstandsbediening, zelfs het doorspoelen van het toilet. Het is overweldigend. Het voelt als een droom om met de liefde van mijn leven in zo'n mooi huis te wonen. Ik heb Roderick leren kennen via Rudy, mijn broer. Ze gingen altijd samen op stap en raakten steeds beter bevriend. Stiekem was ik heel verliefd op hem. Op een dag heb ik de stoute schoenen aangetrokken en heb hem mee uitgevraagd. Tot mijn verbazing ging hij akkoord. Het klikte meteen. Twee jaar geleden ben ik bij hem ingetrokken. Elke dag geniet ik er weer van. Het is bijna te perfect.

Voor het hek van de parkeerplaats besef ik diep zuchtend dat ik voor de zoveelste keer mijn toegangspas vergeten heb. Waarom overkomt me dat zo vaak? Ik zie Johan naar buiten komen. Pas? gebaart hij. Ik knik. Hij laat me binnen en begint gelijk te praten als ik uit de auto stap. 'Heb je gehoord wat er vannacht gebeurd is aan de Hoofdvaartseweg?'

'Ik hoorde het net op de radio.'

'Goed, ik wil dat we er zo snel mogelijk meer informatie over verzamelen. Als we meer tijd hadden had ik je nu gevraagd naar je weekend, maar die tijd is er niet en eigenlijk interesseert het me ook niet.'

'Wat ben je toch weer tactvol,' lach ik. Hij kijkt me aan met een glimlach en loopt verder.

'Is Lies al binnen?' roep ik hem na. Hij draait zich om. 'Ja en haar humeur ook,' zegt hij hoofdschuddend. Ik snel naar binnen en zie Lies, mijn collega en beste vriendin, al zitten op onze plek. We delen niet alleen ons bureau, maar ook al ons lief en leed. Ze kijkt niet vrolijk. 'Wat is er aan de hand?' vraag ik, terwijl ik mijn tas op mijn bureau gooi. De tas belandt op een grote stapel papier. Op de redactie vind je overal stapels papier. Eigenlijk zouden we eens wat moeten opruimen want het begint de spuigaten uit te lopen.

'Bas,' zegt Lies nijdig.

'Bas?'

‘Ja Bas, die hufter stond gisteren doodleuk met Mirjam achter de Rooie Ron te zoenen.’

‘Dat meen je niet!’ roep ik. Ondertussen komt mijn computer met een zoemend geluid tot leven. Om me heen gonst het van de stemmen: collega’s van de sportredactie drinken koffie, Johan is aan de telefoon en praat met wilde gebaren.

‘Ik dacht echt dat dit de ware was,’ zucht ze. ‘Waarom val ik altijd op die losers? Jij hebt het echt getroffen met Roderick.’ Dit doet ze altijd: mijn relatie met Roderick zo ophemelen. Eigenlijk vergelijkt ze al haar escapades met mijn relatie. Soms irriteert me dat. ‘Ach, wij hebben ook wel onze ups en downs.’ Om verdere discussie over dit onderwerp te vermijden, ga ik aan de slag. Ik kijk op internet wat er tot nu toe bekend is over het voorval van vannacht terwijl Lies koffie haalt. Even later roept Johan iedereen bijeen voor het dagelijkse werkoverleg. Hij neemt plaats aan het hoofd van een grote tafel en begint direct over het incident aan de Hoofdvaartseweg. Daarna vraagt hij ons wat we vandaag voor artikel kunnen leveren. Lies voert het hoogste woord; er is geen speld tussen te krijgen. Mijn gedachten dwalen af. Ik denk terug aan vannacht, aan Roderick. Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht. Dan merk ik dat Johan naar me kijkt. Snel recht ik mijn rug en probeer ik me weer te concentreren. Lies is inmiddels verwikkeld in een verhitte discussie met een andere collega. Het is een schat maar soms draaft ze te ver door. Ze denkt dat ze de wijsheid in pacht heeft, wat irritatie opwekt bij andere collega’s. Het overleg wordt afgesloten en als iedereen zijn eigen weg gaat, vraagt Johan of ik met hem mee wil lopen.

‘Nora, ik heb een opdracht voor je waar je lang de tijd voor krijgt. Je kunt hem naast je dagelijkse werkzaamheden uitvoeren. Ik wil dat jij bezig gaat met de zaak Emma van Witten. Heb je daarover gehoord?’

‘Ik kan me er wel vaag iets van herinneren. Is dat het meisje dat is verdwenen?’

‘Ja dat klopt en ik wil dat jij gaat uitzoeken hoe ver ze met de zaak zijn en wat ze tot nu toe te weten zijn gekomen.’ Hij overhandigt mij een dik dossier.

‘Maar die zaak speelde een hele tijd geleden,’ zeg ik.

‘Acht jaar om precies te zijn,’ zegt Johan.

‘Waarom moet ik daar dan nu mee aan de gang?’

‘Ik vind het zo vreemd dat ze niet verder komen. De vriend van het meisje is dood aangetroffen en er zijn sporen van het meisje aangetroffen maar haar lichaam is nooit gevonden. Zoveel sporen en bewijzen en toch zit er geen schot in de zaak: er klopt iets niet aan dit verhaal. Zoek zoveel mogelijk uit en doe tussentijds verslag aan mij.’ Met een knik maakt hij duidelijk dat hij verder wil. Dat is dus alle informatie waar ik het nu mee moet doen. De rest van de ochtend ben ik bezig met informatie verzamelen over het gebeurde van vannacht. Een jonge vrouw is van haar fiets getrokken en lastiggevallend door een aantal jongeren. De politie weet om welke jongeren het gaat: hetzelfde groepje dat al een tijdje onrust veroorzaakt in de stad.

Binnen is het erg warm en door de benauwde lucht krijg ik hoofdpijn. Ik loop daarom samen met Lies even naar buiten. Ze steekt een sigaret op en blaast de rook met kleine wolkjes uit. Als ze vraagt waarom ik bij Johan moest komen vertel ik haar over mijn opdracht.

‘Fijn, ik kan het dagelijkse werk doen en jij mag een verdwijning onderzoeken.’

‘Ik moet het naast mijn dagelijkse werk doen en zo fijn vind ik dat niet. Het gaat hier om misschien wel twee moorden, en als het meisje niet vermoord is wat is er dan met haar gebeurd? Er lopen geschifte mensen rond op deze aardbol, daar kom ik liever niet te dicht bij in de buurt.’

‘Ik wil wel met je ruilen,’ zegt Lies. Het aanbod is verleidelijk maar mijn interesse in de zaak is toch gewekt.

‘Nee, ik ga er wel mee aan de gang. Ik ga het dossier doorlezen.’

‘We zouden toch samen lunchen?’

‘Ik heb geen honger. Bovendien moet ik nog ruimte overhouden voor vanavond. Je komt toch wel?’

‘Ik? Ik sla geen barbecue over, wie komen er eigenlijk nog meer?’

‘Mijn broer met zijn vriendin en Joost en Renate.’

‘Heb je Johan ook uitgenodigd?’

Verbaasd kijk ik haar aan. ‘Nee, zou hij dat willen dan?’

‘Je kunt het altijd vragen.’ Daar heeft ze gelijk in.

‘Ik ga wel even lunchen in de stad,’ zegt Lies en loopt het terrein af. Johan komt net naar buiten en ik besluit hem direct uit te nodigen voor de barbecue.

‘Johan, heb je vanavond iets te doen?’

‘Behalve op de bank zitten en kijken naar Lingo? Nee, hoezo?’ Ik lach, ik kan zijn humor wel waarderen. Hij maakt me vaak aan het lachen.

‘We geven een barbecue,’ ga ik verder. ‘Heb je zin om ook te komen? Aanhang is ook welkom.’

‘Ik heb geen vriendin meer, maar: ja, ik kom graag.’

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

‘Waarmee?’

‘Met jou en je vriendin?’

‘Dat is niet belangrijk.’ Met een handgebaar maakt hij duidelijk dat hij het onderwerp niet wil bespreken. Als ook Johan gaat lunchen loop ik weer naar mijn bureau.

Ik kijk naar het dikke dossier dat daar ligt. Ik sla het open en deins van schrik achteruit. Voor me ligt een foto van de plaats delict. Ik zie een jongen liggen. Zijn gezicht is grijs, zijn ogen zijn weggedraaid en overal ligt bloed. Ik word er misselijk van.

Ik kan deze zaak ook door Lies laten overnemen, ik ben hier helemaal niet goed in. Laat mij maar maatschappelijke problemen verslaan. Aan de andere kant geeft Johan me deze opdracht niet zomaar. Ik krijg nu wel de kans om me als onderzoeksjournalist te bewijzen. Ik blader verder in het dossier en zie alle krantenknipsels en andere documenten die door Johan zijn verzameld. Ook zie ik een foto van Emma. Ze heeft niet in de gaten dat ze gefotografeerd wordt en lacht naar iemand met een stralende, brede lach. Haar ogen glimmen. Ze lijkt niet zo groot. Ze heeft een mooie bos blonde haren die speels over haar schouders valt en draagt een jurkje met een bloemetjesmotief. Ze ziet er lief uit. Als ik bedenk wat er met haar gebeurd zou kunnen zijn, draait mijn maag ervan om. Ik sla het dossier dicht. Als ik hier meer over te weten wil

komen weet ik al waar ik moet zijn. Terwijl ik naar mijn auto loop bel ik Rudy, mijn broer. Na lang wachten neemt hij op. Als ik hem vraag of ik langs mag komen reageert hij zoals altijd enthousiast. Ik zeg dat ik er zo aan kom. Rudy werkt al een aantal jaren bij de politie. Eerst als aspirant maar inmiddels is hij rechercheur. Toen hij een kleine jongen was nam hij mij altijd al gevangen en deed me handboeien om: toen was het al een echte politieagent. Die spelletjes vond ik minder leuk maar nu kunnen we er wel om lachen.

Onze moeder is een aantal jaren geleden overleden. Ze had borstkanker. Mijn vader is vertrokken toen ik nog een klein meisje was. Op een dag ging hij weg en is nooit meer teruggekomen. Ik gaf mezelf de schuld dat hij weg was gegaan. Ik dacht dat ik misschien niet lief genoeg was geweest en beter naar hem had moeten luisteren, dan was hij vast gebleven. Mijn moeder heeft me er destijds van overtuigd dat ik absoluut geen schuld had. Ze vertelde dat mijn vader altijd erg met zichzelf bezig was, al weet ze ook niet precies wat hem ertoe heeft gedreven ons te verlaten. Mijn moeder heeft veel verdriet gehad van zijn plotselinge vertrek.

Als ik het politiebureau binnenloop zie ik Rudy al van een afstand. Hij komt naar me toe.

‘Nora, mijn liefste zus.’

‘En je enige zus, slijmbal.’ Als ik hem aankijk zie ik een vermoeide blik. ‘Je ziet er moe uit,’ zeg ik.

‘Ik heb het erg druk. Vertel, wat is er zo belangrijk dat je mij onder werktijd opzoekt?’ Aan zijn houding merk ik dat hij er verder niets over kwijt wil. Ik ken hem goed genoeg om te weten dat er meer aan de hand is dan alleen drukte maar besluit om het onderwerp even te laten rusten. ‘Ik zou je graag een paar vragen stellen over de zaak Emma van Witten.’ ‘Emma van Witten? zegt me niets.’

‘Zij is acht jaar geleden verdwenen, haar vriend is dood aangetroffen maar van haar is nooit iets gevonden.’

‘Waarom moet je daar nu een artikel over schrijven?’ Rudy’s ogen schieten van links naar rechts. Hij kijkt achterom. Zo ken ik hem niet. Het

lijkt alsof hij weinig tijd voor me heeft.

‘Johan wil dat ik een verslag ga maken van wat er toen gebeurd is en waarom de politie nooit verder gekomen is.’

Ineens kijkt hij me strak aan. ‘Met andere woorden of wij steken hebben laten vallen.’

‘Ja, dat klopt,’ zeg ik schoorvoetend.

‘Wij behandelen iedere zaak serieus.’

‘Toch wil ik er graag met je over praten. Zou je het dossier misschien kunnen opzoeken? Je helpt me enorm verder.’

‘Dat kan ik niet doen. Dat weet je.’

‘Is er echt geen enkele manier?’

‘Sorry, ik kan je niet verder helpen.’

Rudy moet weer aan het werk dus loop ik terug naar mijn auto. Ik had gehoopt dat Rudy een uitzondering wilde maken en baal ervan dat ik geen informatie los heb weten te krijgen. Rudy zag er echt niet goed uit. Wat zou er aan de hand zijn? Rudy en Roderick zijn alles voor mij. Naast hen heb ik niemand. Zij zijn mijn familie. Ik herinner me het moment nog goed waarop ik Roderick voor het eerst zag. Hij was samen met Rudy op stap. Van Rudy mocht ik niet uit, maar ik was stiekem toch gegaan. Ik zag Roderick aan de bar staan, hij glimlachte naar me. Ik vond hem ontzettend knap en lachte terug. Mijn wangen kleurden rood en mijn benen trilden. Ineens stond Rudy naast hem. Roderick gebaarde mijn kant op en voordat ik weg kon vluchten zag Rudy mij ook. Hij kwam boos op mij afgestapt.

‘Wat doe jij hier? Ik had je gezegd dat je niet uit mocht gaan, ik wil het niet hebben.’

‘Ik ben volwassen, laat me toch eens met rust.’ Roderick stond achter hem en keek glimlachend naar me.

‘Jij gaat nu naar huis, opschieten!’ Ik pakte mijn vriendin bij de arm, schaamde me kapot en beende boos weg. Hoe durfde Rudy mij zo voor gek te zetten. Roderick hoorde ik lachend tegen Rudy zeggen dat hij zich niet zo druk moest maken. Vanaf dat moment kreeg ik Roderick niet meer uit mijn hoofd.

Eenmaal terug op de redactie haal ik een kop thee en ga ik achter mijn bureau zitten. Weer sla ik het dossier open dat Johan heeft aangemaakt. Ik open een nieuw Word-document met de titel “Emma” en stel een beknopt overzicht op van de informatie. Dat is een hele klus aangezien Johan al veel gegevens heeft verzameld.

‘Nora...’ Ik schrik op.

‘Jij bent ver weg,’ lacht Lies.

‘Ik ben zo verdiept in het dossier over Emma.’

‘Heb je al verdachte zaken gevonden?’

‘Nee nog niet.’ Lies bekijkt de foto’s. ‘Die foto’s,’ zeg ik, ‘daar zal ik nooit aan wennen. Ik begrijp niet dat mensen zo wreed kunnen zijn. Er zijn zoveel zieke geesten op de wereld.’

‘Nora, weet je zeker dat je hier mee verder wilt? Je trekt het je altijd zo aan.’

‘Natuurlijk trek ik het me aan maar dat betekent niet dat ik het niet aankan.’

Ondertussen sla ik mijn document op en zet de computer uit.

Nippend van mijn rosé zit ik aan onze grote picknicktafel in de tuin. Op mijn bord liggen heerlijke kipspiesjes. Om mij heen gonst het van de stemmen, ik hoor gelach. Ik geniet van onze vrienden. Jennifer en Petra staan te lachen en te kletsen. Joost, Lies en Johan zijn rustig met elkaar in gesprek. Even verderop staan Roderick en Rudy met elkaar te praten. Het lijkt alsof Roderick boos is op Rudy. Ze fluisteren, Roderick maakt felle gebaren. Rudy laat zijn schouders hangen. Ineens lijkt hij heel klein: Roderick torent boven hem uit. Die twee hebben een aparte vriendschap. Ze kunnen niet met en niet zonder elkaar. Ik voel iemand naast me neerstrijken, het is Johan. ‘Het lijkt alsof Rudy en Roderick ruzie hebben,’ zegt hij.

‘O dat is normaal, die twee zijn onverbeterlijk.’ Ik voel aandrang om ze te verdedigen.

‘Wil het een beetje lukken met het artikel over Emma?’

‘Ja, ik heb al aardig wat op een rijtje kunnen zetten.’

‘Mooi. Zeg even iets anders, hoe lang ben jij nou samen met Roderick?’
Ik kijk op van zijn vraag. Normaal gesproken vraagt hij nooit naar mijn privéleven.

‘Zeven jaar. Hoezo?’

‘Ik vroeg het me af, ik heb het niet zo op Roderick.’

‘Jij draait ook nooit om de feiten heen,’ zeg ik lachend.

‘Nee, ik hou van duidelijkheid.’

Ik kijk in zijn glinsterende ogen. Dat kan ik wel waardenen aan Johan, hij is recht voor z’n raap. Wat hij te zeggen heeft is niet altijd leuk om te horen maar je weet wel waar je aan toe bent.

‘Wat is er mis met Roderick?’

‘Hij past helemaal niet bij jou. Jullie zijn zo verschillend.’

‘Daarom passen we juist zo goed bij elkaar vind ik.’

‘Dat zou kunnen, maar jij bent een zacht en lief persoon.’

Ik begin te blozen. Johan is anders nooit zo open. Hij gaat verder. ‘Roderick komt op mij over alsof hij zichzelf geweldig vindt.’

‘Echt waar?’ antwoord ik verbaasd. ‘De meeste mensen vinden Roderick altijd zo sympathiek, een allemansvriend.’

‘Ik behoor niet tot de meeste mensen,’ zegt hij en hij kijkt me indringend aan. Even heb ik een raar gevoel in mijn buik, een kriebel.

‘Daar ben ik inmiddels achter,’ fluister ik. ‘Als je Roderick beter leert kennen kom je er wel achter dat hij niet arrogant is, echt waar.’

‘We zullen zien,’ zegt hij. Hij blijft me aankijken en op één of andere manier kan ik zijn blik niet loslaten. Op dat moment tikt Roderick tegen zijn glas.

‘Lieve vrienden, ik wil zeggen dat ik het erg fijn vind dat jullie er allemaal zijn. We zouden dit veel vaker moeten doen, lekker eten, drinken, gezellig samen zijn. Ik wil proosten op vriendschap!’

‘Op vriendschap,’ roept iedereen behalve Johan, die nog steeds naar mij kijkt. Lies staat aan de andere kant van de tuin. Ze staart naar Roderick. Liever gezegd kijkt ze alsof ze hem verafgoodt. Het geeft me een onbehaaglijk gevoel.

‘Ga lekker door met eten, er is genoeg, geniet ervan.’ Roderick loopt op

me af: 'Schatje, wat ben je stil.' Lies kijkt grimmig. Ineens merkt ze dat ik kijk en verschijnt er een brede glimlach op haar gezicht. Een beetje ongemakkelijk lach ik terug.

Roderick richt zijn aandacht nu op Johan. 'Johan jongen, leuk dat je er bent.'

'Bedankt voor de uitnodiging, maar ik moet er helaas weer vandoor.'

'Je bent er nog maar net,' zegt Roderick.

'Ik heb nog veel te doen,' zegt Johan. Ik kijk naar het gezicht van Johan en merk dat hij zich niet echt op zijn gemak voelt. Roderick heeft niets in de gaten.

'Kan het niet wachten tot morgen?'

'Nee helaas, ik moet echt gaan. Nora, ik zie je morgen.'

'Stipt half negen, ik zal er zijn,' zeg ik.

'Bedankt, het was gezellig, fijne avond nog,' zegt Johan en hij loopt gauw over het gras naar zijn auto. Ik loop achter hem aan, hij stapt net in als ik bij de auto aankom.

'Je hoeft echt niet zo snel weg te gaan hoor, we vinden het leuk dat je er bent,' zeg ik. 'Ik hou niet zo van gezelschappen,' zegt hij.

'Ik begrijp het,' zeg ik. 'Tot morgen.' Ik wil de deur dichtgooien als hij mijn hand vast pakt. 'Bedankt Nora, tot morgen.' Zijn aanraking laat een schokje door mijn lijf gaan. Ik glimlach naar hem en gooi de deur dicht. Als Johan wegrijdt verschijnt Roderick achter mij.

'Saaie vent hoor, die baas van jou.'

'Dat is niet waar Ro, hij heeft het gewoon erg druk.'

'Het zal wel.' Roderick draait zich om en roept: 'Rudy ik ga een hamburgertje halen, wat jij?'

Roderick geeft me een zoen en loopt richting Rudy die nauwelijks op hem reageert. Wat is er toch met hem aan de hand?

Roderick kruipt tegen me aan.

'Het was gezellig hè schat?'

'Ja, moeten we echt vaker doen,' beaam ik.

'Waarom had Johan zo'n haast?'

‘Ik denk dat hij zich niet echt op zijn gemak voelde, hij is niet zo van de gezelschappen. Hij is graag alleen.’

‘Als je het mij vraagt heeft hij een oogje op je.’

Ik verschiet van kleur. ‘Johan? Doe niet zo gek, hij is mijn baas.’

‘Geloof me, ik zag hem naar je kijken toen je het niet doorhad. Ik kon de hitte aan de andere kant van de tuin voelen.’

‘Je ziet spoken.’ Ik geef hem een kus om zijn gedachten van het onderwerp af te krijgen.

‘Je zult zien dat ik gelijk heb.’

‘Stel dat je gelijk hebt, wat dan nog? Ik ben bij jou, ik hou van jou.’

‘Dat weet ik toch schatje.’

Ik begin gauw ergens anders over. ‘Ik moet de verdwijning van Emma van Witten onderzoeken en daar een artikel over schrijven.’

‘Emma van Witten? Is dat niet het meisje dat een tijd geleden verdwenen is?’

Verbaasd kijk ik hem aan. ‘Ja dat klopt, hoe weet je dat?’

‘Ik kan me haar naam herinneren van het nieuws.’

‘Het is zo gruwelijk, haar vriend lag dood in een steegje en van haar geen spoor te bekennen.’

‘Maak je er maar niet te druk om lieverd, je bent geen rechercheur. Het is niet jouw taak om uit te vinden wat er met haar is gebeurd. Jij moet verslaan hoe het onderzoek is verlopen, hoe de politie heeft gehandeld. Hou je daar mee bezig. Als ze haar hadden kunnen vinden was dat al gebeurd.’

‘Maar toch... ik begrijp het niet...’

‘Zet het nu maar van je af.’ Roderick begint me te kussen. Ik voel de spanning van me afglijden en geef me over.